

CHƯƠNG MƯỜI HAI

VÀO TAY BỌN PHẢN LOẠN

Màn đen phủ xuống đầu nàng không phải là màn trời, mà chỉ là một tấm vải đen trùm lên đầu nàng. Khi giật mình biết được MaiAnh mở miệng la làng. Nhưng một bàn tay bụm miệng nàng đúng lúc, khiến tiếng kêu của nàng chỉ phát ra âm thanh ú ớ.

Bấy giờ kẻ lôi người kéo, đẩy nàng bước tới... Có lẽ là bọn họ dẫn nàng lên phà? Một tên ra lệnh:

- Cho phà chạy nhanh lên!

Nàng có cảm tưởng như họ đưa nàng lên boong tàu, rồi nghe có một túi đựng đầy tiền quăng xuống đất. Nàng đoán có lẽ là tiền thưởng cho tên đánh xe.

Bấy giờ phà đã rời bến. Tên vô danh vẫn ôm cứng nàng trong đôi vòng tay như gọng kìm. MaiAnh muốn xoay xở nhúc nhích cũng không được, nhưng vẫn cố sức cựa quậy. Nàng càng cử động, hắn càng xiết mạnh hơn, rồi tức giận quát lên:

- Đứng yên và câm miệng nghe nhỏ ! Ngươi lộn xộn ta quăng ngươi xuống sông đó.

Tuy sợ vì lời hăm dọa của hắn, nhưng MaiAnh vẫn không đứng yên, vì bị ngộp bởi bao vải chụp trên đầu quá dày. Tiếng nàng ú ớ bên trong lớp vải:

- Tôi ngộp quá, không thở được.

Tiếng một người khác nói:

- Mở bao ra đi! Dù sao mình sắp đến bờ rồi.

Trong lúc ấy phà vừa cập bến, bị dội ngược vì trớn quá mạnh. Cái bao bịt mặt mở ra, đồng thời MaiAnh cũng xịu xuống bất tỉnh.

Một tên đỡ lấy nàng và nói với tên kia:

- Cô ta bị ngất rồi! Càng hay!

Có tiếng khác:

- Ngất thông thường thì không sao. Chỉ sợ nặng hơn không tỉnh lại thì nguy.

Hai giọng nói của hai kẻ lạ nghe không giống bọn cường đạo! Họ bồng MaiAnh lên bờ. MaiAnh lấy lại tri giác, mở mắt ra... thấy mình nằm trong tay của một trong hai người đàn ông bịt mặt bằng một lớp vải đen, chỉ chừa đôi mắt. Họ đội mũ đen và mặc áo choàng ky mã.

Họ diu nàng đến rặng cây cạnh bờ sông. MaiAnh thấy ở đó có hai ky mã đứng chờ ở đó với một cỗ xe. Vừa trông thấy cỗ xe, MaiAnh há hốc miệng kêu khổ:

- Chết ta rồi! Cỗ xe đen!

Thấy nàng nhận diện cỗ xe, một tên trong bọn vừa cười vừa nói:

- Ghê chưa! Con nhỏ này đã lưu ý đến cỗ xe của bọn mình. Thế mới biết nó không huộc loại tầm thường. Nó đáng sợ lắm đó.

Một giọng khác lên tiếng.

- Nó đáng sợ thì hãy cẩn thận. Tốt hơn bịt mắt nó lại.

MaiAnh phản đối:

- Các muốn người làm gì tôi? Tại sao bắt cóc tôi? Định đưa tôi đi đâu?

Một tên trong bọn đáp lời nàng:

- Sớm muộn rồi cô sẽ rõ lý do. Bây giờ trong khi chưa đến nơi, cấm cô không được nói năng lung tung. Bọn ta không thích giết đàn bà.

Sau câu nói của hắn, MaiAnh thấy một bàn tay mang găng chia súng bên hong nàng.

Xem ra sự hăm dọa của bọn này không chỉ bằng lời nói suông! Biết rõ tình cảnh mình, MaiAnh đành nhẫn nhịn, nói:

- Tôi sẽ im lặng, không nói gì nữa.

- Được lắm!

Hắn nói cùng lúc lấy ra một mảnh vải băng buộc ngang qua đầu che kín mắt nàng. Bị bịt mắt nên MaiAnh không còn nhìn thấy gì nữa. Chỉ biết họ dắt nàng đưa lên xe đặt ngồi trên nệm ghế khá êm. Cửa xe đóng lại và bắt đầu chạy...

Bỗng có tiếng nói từ bên ngoài xe gọi giật lại:

- Khoan đã! Còn cái găng tay của cô ta! Thủ lĩnh có dặn đừng để lại dấu tích.

Một tên trong xe nói:

- Không sao! Cứ bỏ ở đó. Như thế thiên hạ sẽ nghĩ cô ta bị chết chìm dưới sông. Càng tốt!

Có tiếng khác sửa sai:

- Có ai bị chết chìm mà để tử tế đôi găng tay trên bờ?

Sau tiếng người này thì cửa xe mở ra. Và có người mang đến đôi găng tay của MaiAnh trao cho nàng. Người đàn ông ngồi bên cạnh nàng hừ một tiếng rồi nói:

- Hơi đâu mà tử tế với đứa con gái phản bội!

Một tiếng khác với giọng nói ôn tồn dễ chịu hơn:

- Chúng ta chỉ được lệnh bắt cô ta, chớ chưa có quyền xét xử. Nếu cô ta có tội sẽ bị xử tử. Hiện tại chưa rõ trắng đen, chúng ta không có cơ hành hạ cô ta.

Cửa xe đóng lại và xe từ từ lăn bánh. MaiAnh nghe ngoài tiếng vó ngựa của những con ngựa kéo xe, còn có tiếng vó ngựa của đám kỵ mã đuổi theo...

* *

Cuộc hành trình tưởng như không bao giờ chấm dứt. Người và ngựa cứ đi đi mãi... MaiAnh mệt đừ người, phần vì một đêm thiếu ngủ, phần lo sợ cho số phận của mình, không biết đám người này xử tội ra sao?

Đang lúc tinh thần và sức lực của nàng đã kiệt quệ gần như sắp chết thì cỗ xe dừng lại. Nàng nghĩ, có lẽ giờ định đoạt sự sống chết của mình đã đến!

Họ điệu nàng xuống xe và hai tên kẻ nàng bước tới... Nàng đi với họ thật lâu trên con đường quanh co gần như dài bất tận... Sau cùng phải đi xuống nhiều bậc thang. Một mùi hôi thúi xông lên mũi làm MaiAnh vô cùng khó thở.

Trong lớp khăn che mắt, MaiAnh không nhìn thấy gì, dù là mờ mờ, nhưng đoán được là bọn họ đưa nàng xuống từng hầm.

Nàng không biết đoạn đường hầm lạnh lẽo này sẽ đưa nàng đến hang sâu núi thẳm nào? Nỗi lo sợ và cái lạnh buốt xương khiến MaiAnh đi không vững, bao phen suýt té. Nếu không có hai tên kỵ mã kẻ hai bên chắc nàng đã ngã tại chỗ.

Nàng nhớ lại giây phút gặp Sạc... tình yêu và hạnh phúc đến như trong mơ. Rồi chỉ vài giờ sau rơi vào tay bọn người bí mật, chưa biết sinh mạng ra sao? Chắc là dữ nhiều lành ít!

Vừa mới đó sống trong mộng đẹp tuyệt vời, giờ đây rơi vào cơn ác mộng đầy hãi kinh! Phải chăng số phận nàng long đong, nên khi hưởng được một chút hạnh phúc phải trả cái giá thật đắt trong đời?

Thình lình nàng nghe tiếng «lách cách» mở cửa. Và hình như họ đưa nàng vào một gian phòng? Nơi này có chút khí âm hơn bên ngoài và dưới chân nàng in hình là nền gạch. Mùi nấu nướng từ đâu đó bay ra tận mũi. Như vậy họ đã đưa nàng đến một nơi có người ở? Một căn nhà?

Lúc bấy giờ chiếc khăn bịt mắt được họ cởi ra, MaiAnh nhìn thấy chung quanh mình là năm người đàn ông vận y phục đen, mặt che lớp vải đen, chỉ chừa đôi mắt. Vóc dáng và quần áo họ xem có vẻ trang trọng. Gian phòng nàng đang đứng không rộng lắm, tường vách cũ kỹ, mà bàn ghế trong phòng cũng xấu xí hư hỏng.

Việc đáng nói hơn hết là giữa khung cảnh lạnh người như vậy có xuất hiện một lão bà, tay chống gậy, mình mặc y phục cũ xưa đã bạc màu. Loại y phục của giới phú phái thời trước. Mặt bà nhăn nheo, cằn cõi, nhưng vẫn còn lưu nét của người đàn bà một thời xuân sắc.

Bà lão chống gậy lần bước đến gần MaiAnh, nhìn nàng chòng chọc một lúc rồi xuýt xoa:

- Chao ôi! Con nai này béo đẹp đây chứ? À này, Nam tước! Không lẽ ngươi muốn quăng nó xuống giòng sông Sen, chẳng phí của Trời sao?

Bà lão nói dứt lời cười hích hích. Trong khi đó người mà bà ta gọi là Nam tước lạnh lùng đáp:

- Chờ đảng lập phiên toà xét xử nó. Tôi chỉ thi hành theo quyết định chung mà thôi. Và lại chúng ta phải xét kỹ, có chứng cứ đầy đủ, chớ không nên hớ tớp hồ đồ.

Một giọng nói hơi quen mà MaiAnh nghĩ là tên cùng ngồi trong xe với nàng, lên tiếng:

- Chính nó từ trong toà nhà ấy đi ra. Chúng ta không làm lẫn đâu!

Bà lão lại trở giọng cười hích hích khi nghe hai tên nọ lý luận với nhau. MaiAnh tức giận quên cả sợ, thét lên:

- Mấy người đừng nói lời thôi nữa! Muốn giết ta thì giết quách đi! Bằng như không có cứ gì để giết ta thì hãy thả ta ngay.

Nghe nàng lớn tiếng phản đối, bà lão tức giận lấy đầu cây gậy đập vào cánh tay nàng, quát lớn:

- Mi câm miệng! Chưa ai chât vắn mi, ta cấm mi lên tiếng. Nếu ngươi còn lời thôi ta phát cáo lên, giết ngươi trước rồi báo cáo phiên toà sau. Nếu phiên toà đồng ý giao ngươi cho ta, ta đem mi đi bán «trôn», chắc kiếm được khá tiền! Oẹ! Một con điếm hoàng gia như ngươi thối tha không chịu được!

Bà ta ngưng nói rồi cười lớn, hất mặt hỏi MaiAnh:

- Nè, con kia! Hấn làm tình có tuyệt lắm không?

MaiAnh ngơ ngác hỏi lại:

- Bà nói ai? Ai làm tình?

Bà lão khịt mũi:

- Oẹ! Bộ mặt dĩ thoả như mi mà còn giả bộ ngây thơ ngốc nghếch! Vậy chớ thằng cha đảo Cọt (Corse) là ai?

MaiAnh vẫn không hiểu bà lão muốn ám chỉ ai? Và người đó có dính dáng chi đến nàng đâu? Nàng lạnh lùng nói:

- Bà điên rồi!

Giọng của nàng như có vẻ thương hại người già cả ăn nói lảm cẩm. Bà lão thét lên:

- Mi... mi... dám nói ta điên hả?

Bà lão giận run nói lắp bắp, vì không tưởng MaiAnh dám đấu khẩu với bà. Bà giờ gậy lên định đánh MaiAnh thì người gọi là Nam tước vội khoác tay ngăn:

- Thôi đủ rồi bà PhangChong à! Đã tới giờ chúng ta đi xuống dưới.

Bà lão vẫn còn cay cú với MaiAnh, nên nói thêm:

- Con này dám nói tôi điên. Tôi cần đưa ra phiên toà xử nó việc ăn nói hỗn láo này. Tôi phải đập con dĩ này một trận cho nó biết tay tôi.

Bị sĩ nhục liên tiếp, MaiAnh không nhịn nữa, lớn tiếng nói:

- Các ông nghĩ thế nào mà để mụ già này sỉ nhục tôi mãi như vậy?

Một thoáng im lặng...

Dường như có sự thảo luận ngầm giữa người đàn ông Nam tước và nhóm người kia. Cuối cùng vị Nam tước nắm tay MaiAnh, nhỏ nhẹ bảo nàng:

- Cô hãy đi theo tôi! Tôi không để cô bị sỉ nhục nữa đâu!

Ông ta ra lệnh cho một tên mở nắp hầm và một tên kiểm soát bên ngoài. MaiAnh theo ông ta chui xuống hầm...

Khoảng hầm này lối đi chật hẹp hai người không thể sóng bước, nên Nam tước buông tay nàng ra, nói:

- Chỗ này nhỏ hẹp chỉ một người đi. Cô cẩn thận bước tới trước, tôi đi phía sau cô.

Nàng mỉm cười cảm ơn lời dặn dò của ông ta, nụ cười vô cùng âm đạm! Nhìn qua lớp vải đen che mặt, nàng nghĩ, người này cùng một giai cấp như nàng. Chức vị Nam tước chẳng phải là giai cấp quý phái đó sao? Đã cùng một giai cấp sao họ muốn bắt nàng? Nàng đã làm gì nên tội mà họ hận thù?

Tuy lòng kính sợ thiếu điều ngắt đi, song nàng cố trấn tĩnh, trông mau đến trước phiên toà cho mọi việc tỏ rõ.

Nghĩ mĩa mai làm sao! Bỗng dưng bọn người này muốn xử tội nàng, bất chấp luật pháp ! Bỗng dưng nàng trở thành tù nhân của nhóm người vô danh!

Bây giờ họ đưa nàng đi qua một hầm tối om với chút ánh sáng thoi thóp của cây đèn sáp. MaiAnh nhìn thấy hầm này chứa toàn rượu với những chai, những hũ...

Sau cùng mọi người đi vào phòng bên cạnh, vách đất. Ở đây không khác gì một nấm mộ lớn, khiến MaiAnh dù can đảm tột bậc cũng phải chùn chân sợ hãi.

Nàng tưởng chừng như cái chết đã cận kề. Trong giây phút này nàng bỗng nhớ tới Sạc... Nhớ đến lời hẹn hò của chàng trước khi chia tay... Tim nàng vụt đau nhói lên khi nghĩ rằng tình yêu và hạnh phúc vừa chớm lên, đời nàng đã rơi vào tử lộ. Chàng có hay biết cho hoàn cảnh của nàng hiện tại không?

Không chịu đựng được nữa, nàng kêu thảm thiết trong cổ họng:

« - Sạc ơi! Em sắp chết! Làm sao có thể cùng anh sánh vai đi trên vạn nẻo đường đời? Em phải lìa bỏ anh rồi! Sạc ơi! »

Tâm tư nàng rên rỉ, đầu óc nàng rối bời về sự sống chết cứ mãi lờn vờn trong trí.

Trong hầm thật vắng lặng, ngoài tiếng thỏn thức của con tim nàng và tiếng chân dẫm mạnh của những tên giữ ngục (!) đi tới đi lui thì không còn tiếng gì nữa. Hầm ngăn làm đôi bởi một bức màn đen, mà phía bên kia in hình có ánh sáng ?

Bức màn đen được kéo vệt qua...

MaiAnh trông thấy nơi đó có chiếc bàn dài và bốn người đàn ông bịt mặt ngồi dọc hai bên, chừa cái ghế trống nơi đầu bàn. Và chiếc ghế trống đó là dành cho vị thủ lĩnh, tức là người đi vào cùng một lượt với MaiAnh.

Ông ta bước tới ngồi vào ghế của mình rồi lấy diêm đốt 6 ngọn đèn sắp đặt sẵn trên bàn.

Quang cảnh phiên toà im phăng phắc, rùng rợn như một cuộc xử tội chốn địa ngục âm ty ! Vì những người đó mặc y phục đen với lớp vải đen phủ trên đầu, che kín mặt mũi, chỉ chừa 2 lỗ mắt. Trông họ không khác gì quỷ sứ ma vương ! Lại thêm dưới hầm thiếu không khí, không có ánh sáng của mặt trời, càng làm cho cảnh tượng huyền bí, ghệt thở!

Không hiểu sao MaiAnh vẫn còn bình tĩnh đến phút đó? Có lẽ con người khi đến bước đường cùng không còn sợ nữa và chỉ nghĩ đến cái chết mà thôi.

Nàng đưa mắt nhìn từng người, từng người... Sự thật họ che mặt, nàng chẳng nhìn thấy mặt họ, ngoài đôi mắt toé lửa hận thù!

Bỗng nhiên toàn thân MaiAnh như muốn xịu xuống, mặt nhợt nhạt, hai hàm răng đánh lập cập với nhau.

La lòng chưa? Nàng đã chấp nhận cái chết thì còn điều gì đáng sợ hơn nữa?

Chết là nhắm mắt, là xuôi tay, không còn thấy gì được. Nhưng chưa chết mà nhìn thấy cái đáng sợ trước mắt thì con người dù gan dạ đến đâu cũng không bình tĩnh được nữa!

Và cái đáng sợ trước mắt MaiAnh hiện tại chính là hình dáng quen thuộc của một trong những tên bịt mặt đang ngồi đó làm quan tòa xử tội nàng.

Hắn là ai?

Hắn là kẻ thù nàng đến tận xương tủy, là kẻ từng muốn giết nàng nơi bờ bể Brotông độ nào, là người mà PhuXê lập kế «thả hổ về rừng» và ...

Và... con hổ ấy đã về rừng oanh liệt ngồi cùng bàn với một đàn hổ để sắp sửa vồ miếng mồi ngon! Còn kẻ lập kế là PhuXê muốn giăng bẫy để tóm trọn ổ thì chẳng làm nên tích sự gì!

Hắn chính là MộVấn!

Thảm thay cho MaiAnh bị PhuXê bắt làm mồi như bầy hổ đói. Bây giờ chỉ còn chờ bầy thú phanh thây xâu xé con mồi chớ không cách gì thoát được!

«Rụp»

Tiếng đứng dậy đồng loạt của năm hắc y nhân đưa MaiAnh về với thực tại thảm khốc! Rồi một giọng nói đõng dạc của vị thủ lĩnh tuyên bố phiên tòa khai mạc thì bốn người kia đồng tiến về phía MaiAnh điệu nàng đến đầu bàn. Sau đó cả năm người đều đứng trước chỗ ngồi của mình.

- Chúng ta có mặt ở đây hôm nay là để xét xử cô gái này. Bị cáo mang nhiều trọng tội như: phản bội cựu trào, cấu kết với địch. Sát hại đảng viên của chúng ta. Hỡi các bạn «Hiệp sĩ

cần vương!» Các bạn hãy cùng tôi xử những tội trạng của bị cáo để làm gương cho những kẻ dám chống đối chúng ta.

Giọng nói lạnh như thép vừa phát ngôn, mọi người đồng thanh hô to:

- Chúng tôi đã sẵn sàng!

Bỗng có một giọng trong vắt, cùng với hơi thở hỗn hển vang lên:

- Nhưng tôi chưa sẵn sàng!

Mọi người đều chiếu tia mắt về hướng phát ra tiếng nói... Họ không không ngờ kẻ đó dám xen vào giây phút tuyên thệ của họ. Kẻ đó phải là kẻ gan dạ cùng mình!

Và kẻ đó không ai khác hơn là MaiAnh!

Nghe người ta buộc mình vào những tội mà chính nàng cũng không rõ mình phạm vào lúc nào, nên uất ức nhịn không được phải lên tiếng phản đối.

Rồi nàng nín thở nói tiếp một hơi:

- Tôi không sẵn sàng nghe các ông buộc tôi vào những tội mà tôi không hề phạm, cũng không hề biết! Và lại, các ông lấy quyền gì mà bắt tôi? Lấy quyền gì giam giữ tôi? Hơn nữa nơi đây đâu phải là toà án?

- Rồi cô sẽ biết mọi điều. Chờ nghe đi thôi!

Giọng nói hòa hoãn của vị thủ lĩnh đáp lời nàng, nhưng không kém vẻ lạnh lùng.

MaiAnh vẫn bướng bỉnh:

- Nhưng ít ra người nào muốn xử tội tôi phải quang minh chính đại, phải công khai trước dân chúng. Chớ có đâu các ông bắt cóc tôi đưa vào cái hầm tối om không có ánh mặt trời. Còn các ông thì che giấu mặt mũi. Phải chăng việc các ông làm là mờ ám nên không dám để mặt thật ra?

- Im đi! Cô không cần phải biết chúng tôi là ai! Cô đừng hòng biết mặt chúng tôi để đi tố cáo.

MaiAnh cười chua chát:

- Tôi có thoát chết được đâu mà hòng đi tố cáo? Chỉ buồn cười là các ông xưng mình là «hiệp sĩ» mà lại sợ một cô gái yếu đuối như tôi!

Câu nói chọc tức của MaiAnh quả nhiên làm lớp che mặt kia rung động và tháo bỏ ra. Ông ta nói:

- Phải lắm! Việc gì tôi phải sợ đứa con nít như cô? Bây giờ cô đã thấy mặt tôi rồi, tên tôi là RuLát. Cô thoả mãn chưa? Cô đồng ý trả lời những câu hỏi của tôi rồi chứ?

- Với điều kiện là ông hỏi tử tế và không hành hạ tôi.

Người đàn ông có tên RuLát, MaiAnh nghe danh lâu rồi. Từ khi nàng còn ở Anh, đọc qua tin tức báo chí và biết ông ta là một trong những người chống đối mãnh liệt với chính

quyền hiện hữu. Dĩ nhiên ông là kẻ thù số một của NãPhá-Luân, cũng là người làm PhuXê điên đảo, ăn ngủ không yên.

Thấy mình chỉ nói xóc một câu mà vị Thủ lĩnh buông lớp vải che mặt, MaiAnh được nước làm tới:

- Ông có thể mời ông «hiệp sĩ» kia bỏ lớp khăn che mặt luôn không? Bởi tôi còn lạ gì ông ta!

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ MộVăn. Dĩ nhiên câu nói của MaiAnh vừa dứt thì lớp vải che mặt của MộVăn cũng từ từ tháo ra. Nhưng ông ta hậm hực nói ngay:

- Không thoát được đâu MaiAnh ĐờSơNa ạ! Tôi buộc tội cô dám lấy những nữ trang trộm cắp để lừa tôi « cô là người của nhóm cự trào ». Tôi buộc tội cô đã giết thuộc hạ tôi ngày cô trốn khỏi nhà tôi. Tôi buộc tội cô đã tố cáo tôi với tên chó săn PhuXê. Thử hỏi nếu tôi không may mắn thoát khỏi nhà giam...

MaiAnh ngắt lời:

- Việc ông PhuXê bắt ông, không dính líu đến tôi. Việc thuộc hạ ông chết cũng không phải do tôi. Còn nữ trang là của tôi, chứ không là đồ trộm cắp. Sở dĩ tôi có dối gạt ông «tôi là người của cự trào» là vì ông hăm dọa giết tôi và cũng vì muốn bảo toàn tánh mạng tôi phải nhận liều điều đó. Vậy lỗi ấy do ông thúc đẩy tôi. Thử hỏi « việc lập đảng cướp giết người cướp của » ông có đáng bị xử tội không? Nếu ông trung thành với cự trào mà làm những việc xấu xa kinh tởm như vậy có xấu hổ không?

Nghe nàng tưng tưng, tên thủ lĩnh tức mình quát lên:

- Cô im đi! Cô đến đây để người buộc tội, chứ không phải để buộc tội người! Trả lời cho tôi rõ: « Có phải tên cô là MaiAnh ĐờSơNa mà hiện đổi tên là MaiAnh MaLộ, có dính líu đến tên mật vụ NiCôLa MaLộ của PhuXê phải không? Cô giúp việc cho bà Hoàng Thúy phải không? ».

Hắn không dám nhắc đến hai tiếng «vương phi» vì Thân vương TaLâyRăn là thân tộc của Vua trước, thì việc MaiAnh phục vụ cho người của cựu trào không phải là có để bọn họ chống đối, nên phải gọi tránh «bà Hoàng Thúy» tên riêng của Vương phi, để tội của MaiAnh không thể châm chế được.

Nhưng MaiAnh không ngu dại gì để họ gian lận qua mặt như vậy. Nàng liền sửa sai:

- Tôi giúp việc cho Thân vương và Vương phi TaLâyRăn. Tôi không biết ai là bà Hoàng Thúy.

Rồi nàng cao giọng nói tiếp:

- Các ông nghĩ thế nào nếu tôi không trở về nhà sáng nay? Thân vương và Vương phi chắc đang lo lắng và đã cho người đi tìm tôi.

- Cô khỏi phải lo! Sáng nay Thân vương đã nhận được mật tin của chúng tôi về việc bắt giữ cô. Họ không cho người tìm cô đâu!

Bỗng có một giọng nói lạnh băng băng vang lên:

- Cô xác nhận tên họ cô là MaiAnh ĐờSơNa, phải không?

- Các ông đã biết rõ tên tôi rồi. Sao còn hỏi làm gì?

Tên Thủ lĩnh xen vào nói:

- Cô không phủ nhận tên họ đó, tức cô thuộc giòng dõi quý tộc của cựu trào. Vậy tại sao cô lại phản bội chúng tôi? Sao cô có thể quên mình là con gái của một vị Hầu tước đã chọn cái chết vì trung thành với Vua? Cô lại hòa theo tên cảnh sát PhuXê để tiêu diệt nhóm «Hiệp sĩ Cần Vương». Tệ hơn nữa cô... cô...

Hắn càng nói càng bùng bùng giận, nên lắp bắp không ra câu. MaiAnh nghe ông ta nhắc đến cái chết của mẹ cha thì lòng đau đớn, mà cũng cảm nghe xấu hổ bởi hiện tại nàng trong phe nhóm thù nghịch với cha mẹ mình. Mặt nàng hơi đỏ vì thẹn, giọng nói cũng lệch lạc :

- Sự thật tôi nào biết trước cuộc đời tôi xảy ra như vậy? Tôi sợ cảnh sát Anh bắt, nên lìa xứ Anh qua Pháp. Rồi tên bước đường lưu lạc, tôi vì muốn an toàn nên tạm đổi họ tên. Nếu các ông muốn rõ những gì xảy ra trong đời tôi, tôi xin...

Một người khác trong nhóm ngắt lời:

- Cô điêu ngoa quá! Nếu cô chỉ vì sự an toàn cho mình mà đổi tên họ, sao lại từ bỏ nguồn gốc của mình cấu kết thân tình với kẻ thù?

- Tôi nào quên nguồn gốc của tôi? Khi lâm nạn tôi có cầu cứu Công tước ĐaVa, thân cận với Vua ngày trước. Tôi đã cầu xin ông ấy hãy nghĩ chút tình của cha mẹ tôi khi xưa mà giúp tôi rời Anh. Lúc đó tôi đang trốn ở hải cảng LaiMao ở Anh. Nhưng ông ấy đã nhẫn tâm từ chối, nên tôi phải tìm tàu vượt biên qua Pháp, mục đích đi tìm người cô sống ở BaLê. Tôi

không hề cấu kết với bộ hạ của NãPháLuân và phe nhóm cách mạng đã lật đổ Vua và giết cha mẹ tôi. Việc ông MộVấn bị PhuXê bắt tôi không dính líu tới. Trước vong linh của cha mẹ tôi, tôi thề là tôi luôn thù hận NãPháLuân và phe cánh...

Nàng nói chưa dứt câu, người gọi là Nam tước liền bước tới tát vào mặt nàng một cái toé lửa, mắng lớn:

- Đồ già mồm! Đồ lão xược! Đồ mất nét thúi tha! Người thề thốt chỉ làm xấu hổ vong linh mẹ cha người. Đến nước này còn dám nói thù ghét NãPháLuân hả?

Nước mắt ràn rụa, maiAnh vẫn cứng giọng đáp:

- Việc gì tôi không dám nói? Tôi không thích NãPháLuân thì thù ghét hẳn là lẽ đương nhiên.

«Bốp! Bốp» hai cái tát nẩy lửa in trên đôi má nõn nà của MaiAnh. Nàng té xiểng niểng, trong khi hấn hấn học nói:

- Con điếm thúi tha! Nếu người vì quá sợ mà nói bậy bạ gì khác còn nghe được. Chớ người nói thù ghét NãPháLuân ta nghe chường tai lắm! Ta hỏi người: Đêm qua người làm gì ở lâu đài BuTa?

MaiAnh nhớn nhác hỏi lại:

- Ở BuTa?

- Ủ, ở BuTa! Toà lâu đài đó là nơi để hấn hẹn hò với tình nhân. Người ngủ với hấn tối đêm qua... Người cùng hấn hoan lạc trọn đêm. Vậy người thù hấn chỗ nào?

Câu nói của tên Nam tước làm MaiAnh choáng váng, đầu óc muốn nổ tung.

Không! Việc đó quá sức tưởng tượng của nàng! Không thể nào như vậy được! Tại sao họ làm lẩn một việc kinh thiên động địa như vậy? Nàng kêu gào:

- Các ông đã làm rồi! Người mà tôi gặp đêm hôm qua tên là Sạc ĐờNi, một người phú hộ goá vợ...

- Người vẫn còn ngoan cố chối gạc chúng ta nữa à?

Ông ngắt ngang câu nói của MaiAnh và vung tay lên định tát vào mặt nàng lần nữa. Nhưng tên Thủ lĩnh bước nhanh tới giữ tay hắn, bảo:

- Thôi đủ rồi Nam tước! Tôi không là kẻ giết người, cũng không là kẻ tàn bạo đối với phụ nữ! Xem ra cô ta đã kinh hãi quá rồi. Cô ta không còn biết mình đã nói gì nữa!

Tên Nam tước vẫn còn hần học:

- Con nhỏ này dám khinh thường chúng ta. Thủ lĩnh hãy để tôi tra khảo nó cung khai sự thật.

Vị Thủ lĩnh gắt giọng:

- Tôi đã nói thôi là thôi! Dường như có điều gì lắt léo bên trong...

Ông ta quay mặt nhìn MaiAnh... thấy nàng ngồi sụm dưới đất. Ông đưa tay đỡ nàng đứng lên và dìu nàng ngồi xuống ghế.

Đôi má nàng còn in dấu tay bị mấy cái tát vừa qua, nhưng nàng không nghe đau trên má, mà nghe đau đầu, vì không biết đau là sự thật?

Chẳng lẽ nào Sạc của nàng lại là NãPháLuân?

Tuy nàng chưa gặp NãPháLuân, nhưng tiếng đồn về vị Hoàng đế này khắp Âu Châu thiên hạ điều biết «ông ta là con người hiếu chiến, quái gở, cộc cằn, thét ra lửa...». Còn Sạc của nàng dịu dàng khả ái...

Nàng nhớ đến người ấy hai hàng nước mắt lả chả tuôn rơi...

Trong đời nàng cho tới bây giờ, chưa có ai thương yêu nàng như Sạc, thì bảo chàng là kẻ thù, là NãPháLuân, làm sao nàng chịu nhận? MaiAnh càng nghĩ càng tức tởm khóc.

Bỗng môi nàng chạm phải vành miệng của một cái ly và một giọng nói êm êm phát ra từ vị Thủ lĩnh:

- Uống đi! Chúng ta sẽ tìm hiểu rõ vụ này. Chắc có lặc léo gì đây.

Đau đớn thê xác lẫn tâm hồn, MaiAnh còn chờn vờn chưa tỉnh, thì thào trong miệng:

- Sạc! Sạc! Chàng là Sạc mà? Ông ơi, tên chàng thật sự là Sạc.

- Uống đi! Mặt cô tái xanh lắm rồi.

Nàng vâng lời bung ly rượu uống một hơi cạn sạch, tay run run đặt ly xuống bàn. Vị Thủ Lãnh nhìn nàng với ánh mắt thương hại. Ông nói sẽ:

- Thật tội nghiệp, còn trẻ quá!

Mộ Văn nghe nói chen vào:

- Xảo quyết gian trá của đàn bà con gái đâu cần đợi tuổi tác?

Thủ lãnh không thèm nhìn Mộ Văn, lớn tiếng nói với mọi người:

- Tôi đã nói với các ông, để tôi hỏi lại cô ta mọi sự. Chắc có điều bí ẩn gì đó mà chính cô ta cũng không biết, chớ không phải muốn dối gạt chúng ta đâu!

Vị Nam tước cười mai mỉa:

- Tôi không ngờ Thủ Lãnh có từ tâm với phụ nữ như thế. Tôi không tin có sự tình bí ẩn gì ! Sự thật quá rõ ràng.

RuLát bực mình to tiếng:

- Thì các ông hãy chờ coi tôi hỏi cung cô ta.

Ông kéo Mai Anh tới ngồi nơi ghé cạnh ông ta, rồi nhỏ nhẹ hỏi:

- Có phải đêm qua cô tới lầu đài BuTa ở SanhLâu không?

- Tôi nghe nói đúng tên như vậy.

- Ai đưa cô đến đó?

- Thân vương TaLâyRăn. Ông ấy nói toà nhà đó là của bạn ông tên ĐờNi, một người đang có tang. Ông đưa tôi đến để hát giúp vui, an ủi một người đang đau khổ.

- Cô không thắc mắc một vị Hoàng thân lại chí tình với một thường dân sao?

- Dĩ nhiên là tôi có thắc mắc. Nhưng Thân vương giải thích rằng ông ĐờNi là bạn lâu năm. Tôi nghĩ, Thân Vương là phe cựu trào, bạn thân của ông ta chắc cùng phe nhóm.

- Cô đã gặp ai ở toà lâu đó? Đây tớ chẳng hạng?

- Tôi nghĩ, người tôi đã gặp ở đó chắc không phải là đây tớ, có lẽ là bạn ông ĐờNi tên là DuRóc và một người bếp...

- Tên là CôngTăng chứ gì?

- À, ông nói đúng! Tôi nghe gọi người bếp là tên đó.

Vị Thủ lãnh bỗng im lặng nhìn nàng chăm chăm một lúc, rồi hỏi:

- Cô có yêu ông... ĐờNi không?

MaiAnh ngược mắt nhìn vị Thủ Lãnh với ánh mắt then thừng, nhưng bằng một giọng xúc động nàng đáp:

- Tôi yêu chàng nhiều. Không hiểu sao vừa mới gặp chàng tôi đã nảy sinh tình cảm, yêu chàng ngay và...

- Và cô ngã vào vòng tay ông ta dễ dàng quá phải không?

Vị Thủ lĩnh tiếp câu nói của nàng bằng một giọng rất tự nhiên, rồi nói thêm:

- Thiên hạ đồn rằng ông ĐờNi của cô là một tay phong lưu đáo đả, tán tỉnh rất hay, làm tình rất tuyệt, mà viết thư tình càng mê ly hơn nữa!

MaiAnh vụt mở đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên:

- Té ra ông cũng biết chàng? Tôi biết lắm mà! Chàng cũng sống trốn tránh đi đứng bí mật như các ông. Chàng cùng một phe với các ông, nên chắc cũng sẽ gặp hiểm nguy...

RuLát nhếch môi cười. Lần đầu tiên MaiAnh mới thấy ông ta cười cởi mở với mình! Ông nói:

- Tôi còn lạ gì ông Sạc ĐờNi của cô? Nhưng cô nói, ông ta sống bí mật thì không đúng. Còn hiểm nguy thì lúc nào ông cũng sẽ gặp... gặp khắp mọi nơi... À này cô muốn nhìn thấy ông ĐờNi của cô không?

MaiAnh hết sức vui mừng. Nàng không ngờ trong giờ phút gặp nạn nàng có thể gặp lại người yêu cùng phe với nhóm người này. Như vậy họ sẽ không xử tội hay làm khó dễ nàng nữa!

Nỗi hân hoan được sống còn và gặp lại người tình khiến dung nhan nàng đang tiêu tụy thê thảm biến mất, nhường lại vẻ mỹ miều tươi tắn xinh đẹp như thuở nào. Nàng náo nức hỏi vị Thủ lĩnh:

- Hoá ra chàng cũng tới đây sao? Ông có thể cho tôi được gặp chàng trong chốc lát không?

Thủ lĩnh RuLát vụt thở dài:

- Chàng của cô ở khắp mọi nơi. Này nhìn đi...

MaiAnh ngỡ ngác nhìn quanh... Nàng định nhìn Sạc sẽ xuất hiện bất thần dưới hầm này. Nhưng Thủ Lãnh chợt cho tay vào túi, móc ra một đồng tiền vàng bỏ lên bàn vang lên một tiếng «cốc», rồi nói:

- Đây này! Chàng Sạc của cô ngồi đó. Hãy mở mắt mà nhìn cho kỹ!

MaiAnh chưa kịp hiểu, nhưng mắt vừa trông thấy nửa gương mặt của người yêu trên đồng tiền thì buộc miệng kêu lên:

- Sạc!

Thủ Lãnh RuLát lạnh lùng cãi chính:

- Không đâu! Hắn chính là NãPháLuân mà tên «ma cô» TaLâyRăn đã dâng cô cho hắn đêm qua đó.

Cùng lúc ấy bốn cái miệng đồng nói:

- Làm nhân tình cho địch đáng bị xử trảm!

Nhưng câu nói của các vị «hiệp sĩ» không làm kinh động MaiAnh, vì nàng đã ngắt xỉu ngay khi nghe biết người mình yêu là NãPháLuân hoàng đế!

* * *